

ادیب و عارف نامی "نورالدین عبدالرحمن جامی" (817 ق)

نورالدین عبدالرحمن بن احمد جامی در خراسان به دنیا آمد.

نورالدین عبدالرحمن بن احمد جامی در خراسان به دنیا آمد. تحصیلات او در هرات و سمرقند در علوم ادبی و دینی و عرفانی، با سیر و سلوک در مراحل تصوف صورت گرفت تا به مرتبه‌ی ارشاد رسید. بعدها در سلك رؤسای طریقه‌ی نقشبندیه درآمد و بعد از وفات سعدالدین کاشغری، خلافت نقشبندیان به او تعلق گرفت. جامی مشهورترین شاعر آخر عهد تیموری است که باید او را بزرگ‌ترین شاعر آن عهد و گوینده‌ی نامدار ایران بعد از حافظ شمرد. جامی را خاتم شعرای بزرگ ایران گفته‌اند. او شاعر، عارف، ادیب و محقق بزرگ زمان خود و صاحب کتب نظم و نثر پارسی و عربی فراوانی است. در اشعار جامی، افکار صوفیانه، داستان‌ها، حکمت، اندرز و تصورات غزلی به وفور دیده می‌شود. او هم‌چنین در ابتکار مضامین تازه و قدرت و بیان و لطف معانی در اشعارش، استاد بود. هفت اورنگ، سلامان و آبسال، یوسف و زلیخا و دیوان جامی از جمله مصنفات اوست. وفات جامی در سال 898 ق در هشتاد و یک سالگی روی داد.